

Miejska Biblioteka Publiczna
w Białej Podlaskiej
DZIAŁ WIEDZY O RELIGIONIE
ul. Warszawska 12a
24-500 Białe Podlaskie
tel. 83 41 11 50
0900 14 88 43 43.pl

WIADOMOŚCI DIECEZJALNE SIEDLECKIE

ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Rok LXXIII

Wrzesień 2004

Nr 9

ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI
KURIA DIECEZJALNA - 08-100 SIEDLCE - PIŁSUDSKIEGO 62
TELEFON (025) 640-70-56; FAX (025) 644-87-44

WIADOMOŚCI DIECEZJALNE SIEDLECKIE

ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Rok LXXIII

Wrzesień 2004

Nr 9

STOLICA APOSTOLSKA

SPORT I TURYSTYKA – OŻYWCZE SIŁY W SŁUŻBIE WZAJEMNEGO ZROZUMIENIA, KULTURY I ROZWOJU KRAJÓW

*Orędzie Ojca Świętego Jana Pawła II na XXV Światowy
Dzień Turystyki 2004 r.*

1. Z okazji tegorocznego Światowego Dnia Turystyki, który będzie obchodzony 27 września, z radością zwracam się do wszystkich osób pracujących w tym sektorze ludzkiej aktywności, pragnąc podzielić się paroma refleksjami, które uwydatniają pozytywne aspekty turystyki. Zjawisko to, na co już zwracałem uwagę przy innych okazjach, przyczynia się w istocie do pogłębienia więzi między poszczególnymi osobami i narodami, która - gdy jest serdeczna, oparta na szacunku i solidarności - staje się bramą do pokoju i harmonijnego współistnienia.

Faktycznie liczne przypadki przemocy, powodujące cierpienie ludzkości w naszych czasach, mają swe źródło w niezrozumieniu, a także w odrzucaniu wartości i tożsamości innych kultur. Dlatego też sytuacje te niejednokrotnie można by przezwyciężyć dzięki wzajemnemu lepszemu poznaniu. W tym kontekście myślą obejmują również miliony migrantów: winni oni uczestniczyć w życiu społeczeństwa, które ich przyjmuje, kierując się przede wszystkim szacunkiem i uznaniem tożsamości każdej osoby bądź grupy - Światowy Dzień Turystyki nie tylko stanowi zatem nową sposobność, by potwierdzić pozytywny wkład turystyki w budowanie bardziej sprawiedliwego i pokojo-

wego świata, lecz stwarza również okazję do zastanowienia się nad konkretnymi warunkami, w jakich jest ona organizowana i uprawiana.

W związku z tym Kościół nie może zrezygnować z przedstawienia raz jeszcze głównych przekonań, na których opiera się jego wizja człowieka i historii. Bowiem nadrzędną zasadą, jaka musi panować we współżyciu ludzi, jest poszanowanie godności każdego człowieka jako osoby stworzonej na obraz Boga i tym samym brata wszystkich.

Tą zasadą należy się kierować w całej działalności politycznej i ekonomicznej, na co zwraca uwagę nauka społeczna Kościoła; winna też ona inspirować współlistnienie na płaszczyźnie kulturowej i religijnej.

2. W tym roku temat Dnia brzmi: «Sport i turystyka — ożywcze siły w służbie wzajemnego zrozumienia, kultury i rozwoju krajów». Sport i turystyka kojarzą się przede wszystkim z czasem wolnym, i należy zachęcać do prowadzenia w nim aktywności służącej rozwojowi fizycznemu i duchowemu. Liczne są zresztą sytuacje, kiedy turystyka i sport łączą się w sposób szczególny i wzajemnie się warunkują, np. gdy właśnie sport staje się decydującym motywem do podjęcia podróży, zarówno w obrębie własnego kraju, jak i za granicę.

W istocie, sport i turystyka ściśle się ze sobą wiążą przy okazji wielkich wydarzeń sportowych, w których uczestniczą kraje z danego regionu bądź całego świata, takich jak na przykład Igrzyska Olimpijskie, które nie powinny odstępować od swego szlachetnego powołania do ożywiania ideałów współżycia, zrozumienia i przyjaźni. Dotyczy to również wielu innych przypadków mniej spektakularnych, takich jak aktywność sportowa w środowisku szkolnym czy w zrzeszeniach działających na terenie dzielnicy bądź jednej miejscowości. W innych sytuacjach to właśnie uprawianie określonej dyscypliny sportu jest motywacją do zaplanowania podróży albo urlopu. Sport zatem jest zjawiskiem obejmującym zarówno sławnych zawodników, ich drużyny i kibiców, jak i skromne kluby, liczne rodziny, młodzież i dzieci, a w ostatecznym rozrachunku wszystkich, którzy aktywność fizyczną uznają za jeden z istotnych elementów swych podróży.

Zważywszy że mamy tu do czynienia z aktywnością ludzką dotyczącą bardzo wielu osób, nie powinno dziwić, że pomimo głoszonych szlachetnych ideałów w wielu wypadkach dochodzi też do nadużyć i wypaczeń. Nie można pomijać milczeniem — prócz innych zjawisk — nadmiernej komercjalizacji, agresywnej rywalizacji, przemocy w stosunku do osób i rzeczy, aż po niszczenie środowiska i znieważanie tożsamości kulturowej gospodarzy.

3. Św. Paweł apostoł dla przedstawienia chrześcijanom w Koryncie życia chrześcijańskiego posłużył się obrazem atlety — wzoru połączenia wysiłku i wy-

trwałości (por. 1 Kor 9, 24-25). Istotnie, właściwemu uprawianiu sportu musi towarzyszyć umiarkowanie i umiejętność wyrzeczenia; bardzo często wymaga ono ponadto odpowiedniego poczucia przynależności do zespołu, postawy szacunku, docenienia zalet drugiego, uczciwości w grze i pokory potrzebnej do uznania własnych ograniczeń. Wreszcie sport, zwłaszcza w swych formach o słabszej rywalizacji, sprzyja dobrej zabawie i spędzaniu czasu w gronie przyjaciół.

A zatem również dla chrześcijanina sport może być pomocą w rozwijaniu cnót kardynalnych roztropności i sprawiedliwości, męstwa i umiarkowania – w wyścigach po «nieprzemijający» wieniec, jak pisze św. Paweł.

4. Niewątpliwie turystyka stała się silnym bodźcem do uprawiania sportu. Sposobności, jakie stwarza, w tym wielorakie formy aktywności, które z własnej inicjatywy promuje bądź którym patronuje, rzeczywiście przyczyniły się do wzrostu liczby osób doceniających sport i uprawiających go w wolnym czasie. Tym samym powstało więcej okazji do spotkania się różnych narodów i kultur w klimacie zgody i harmonii.

Dlatego, nie bagatelizując nadużyć, do których niestety wciąż dochodzi i którym trzeba poświęcić należytą uwagę, pragnę gorąco i z nową nadzieją zachęcić do propagowania sportu, «który chroni słabych i nie wyklucza niko-go, uwalnia młodych z sidła apatii i obojętności i wzbudza w nich wolę zdrowego współzawodnictwa; sportu, który stanie się czynnikiem emancypacji krajów uboższych, pomoże w walce z nietolerancją i w budowie świata bardziej braterskiego i solidarnego; sportu, który będzie budził miłość do życia, uczył ofiarności, szacunku i odpowiedzialności, pozwalając należycie docenić wartość każdego człowieka» (por. homilia, Jubileusz Sportowców, 29 października 2000 r., «L'Osservatore Romano», wyd. polskie, n. 1/2001, s. 21).

W duchu tych rozważań zachęcam osoby zajmujące się sportem w ramach turystyki, a także sportowców i wszystkich, którzy łączą uprawianie sportu z podróżowaniem, by nadal usilnie dążyli do osiągnięcia tych szlachetnych celów, i dla każdego wypraszam obfite błogosławieństwo Boże.

Watykan, 30 maja 2004 r., uroczystość Zesłania Ducha Świętego

Jan Paweł II, papież

Źródło: L'Osservatore Romano,
wydanie polskie (9/2004)

SZUKAĆ PRAWDY I PRZEKAZYWAĆ JĄ Z MIŁOŚCIĄ

Przesłanie Ojca Świętego z okazji prezentacji tomu zawierającego Akta Międzynarodowego Sympozjum na temat Inkwizycji

Ojciec Święty skierował przesłanie do kard. Rogera Etchegaraya, byłego przewodniczącego Komitetu Wielkiego Jubileuszu Roku 2000, w związku z publikacją tomu zawierającego Akta Międzynarodowego Sympozjum na temat Inkwizycji, zorganizowanego przez tenże Komitet w dniach 29-31 października 1998 r. «W świadomości społecznej napisał Papież — Inkwizycja stanowi niejako symbol (...) antyświadectwa i zgorszenia. W jakiej mierze jej obraz odpowiada rzeczywistości? Zanim zostanie wypowiedziana prośba o przebaczenie, trzeba zdobyć dokładną wiedzę o faktach i ustalić, gdzie rzeczywiście można mówić o nieprzestrzeganiu nakazów Ewangelii».

Czcigodny Brat kard. Roger Etchegaray,
były Przewodniczący Komitetu
Wielkiego Jubileuszu Roku 2000

1. Z wielkim uznaniem przyjąłem tom zawierający Akta Międzynarodowego Sympozjum na temat Inkwizycji, zorganizowanego w Watykanie w dniach 29-31 października 1998 r. przez Komisję Historyczno-Teologiczną Komitetu Wielkiego Jubileuszu Roku 2000.

Sympozjum było odpowiedzią na postulat wyrażony przeze mnie w Liście apostoelskim *Tertio millennio adveniente* słowami: «jest rzeczą słuszną, aby Kościół w sposób bardziej świadomy wziął na siebie ciężar grzechu swoich synów, pamiętając o wszystkich tych sytuacjach z przeszłości, w których oddalili się oni od ducha Chrystusa i od Jego Ewangelii i zamiast dać świadectwo życia inspirowanego wartościami wiary, ukazali światu przykłady myślenia i działania, będące w istocie źródłem antyświadectwa i zgorszenia» (n. 33).

W świadomości społecznej obraz Inkwizycji stanowi niejako symbol takiego antyświadectwa i zgorszenia. W jakiej mierze ten obraz odpowiada rzeczywistości? Zanim zostanie wypowiedziana prośba o przebaczenie, trzeba zdobyć dokładną wiedzę o faktach i ustalić, gdzie rzeczywiście można mówić o nieprzestrzeganiu nakazów Ewangelii. Dlatego Komitet zwrócił się do historyków, których kompetencje naukowe są powszechnie uznawane.

2. Niezbędne dane zgromadzone przez historyków są dla teologów wezwaniem do refleksji nad warunkami życia Ludu Bożego w ciągu dziejów.

W tej krytycznej refleksji teologdy winni się kierować pewnym rozróżnieniem: rozróżnieniem między autentycznym *sensus fidei* a mentalnością dominującą w danej epoce, która być może zaważyła na ich opinii. Dlatego też w *sensus fidei* należy szukać kryteriów bezstronnego sądu o życiu Kościoła w przeszłości.

3. Właśnie dlatego, że w miarę upływu czasu Kościół, prowadzony przez Ducha Świętego, uświadamia sobie coraz wyraźniej, jakie musi spełniać wymogi, aby upodobnić się do Oblubieńca, takie rozeznanie jest możliwe. Dzięki temu Sobór Watykański II mógł sformułować «złotą regułę», którą należy się kierować w obronie prawdy, będącej zadaniem należącym do misji Urzędu Nauczycielskiego: «prawda nie inaczej się narzuca, jak tylko siłą samej prawdy, która wnika w umysły jednocześnie łagodnie i silnie» (*Dignitatis humanae*, 1; zasadę tę cytuje *Tertio millennio adveniente*, n. 35).

Institucja Inkwizycji została zlikwidowana. Jak już powiedziałem do uczestników sympozjum, synowie Kościoła muszą ze skrucną myślą o «przyzwoleniu okazywanym zwłaszcza w niektórych stuleciach — na stosowanie w obronie prawdy metod nacechowanych nietolerancją, a nawet przemocą» (*Insegnamenti XXI/2* [1998/2], s. 899; por. *Tertio millennio adveniente*, 35).

Jest oczywiste, że ta postawa skrucy musi łączyć się z niezłomnym postanowieniem poszukiwania w przyszłości dróg ewangelicznego świadectwa, jakie należy dawać prawdzie.

4. Podczas liturgii sprawowanej w Dniu Przebaczenia 12 marca 2000 r. wypowiedziana została prośba o wybaczenie błędów popełnionych w służbie prawdy, wynikających ze stosowania metod nieewangelicznych. Kościół winien pełnić tę służbę naśladować swojego Pana, którego Serce jest ładne i pokorne. Modlitwa, jaką skierowałem wówczas do Boga, zawiera motywy tej prośby o przebaczenie: dotyczy ona zarówno dramatów związanych z Inkwizycją, jak i ran pamięci, jakie po nich pozostały.

«Panie, Boże wszystkich ludzi, w niektórych epokach dziejów chrześcija- nie przyzwalałi czasem na praktykę nietolerancji i nie kierowali się największym przykazaniem miłości, oszpecając przez to oblicze Kościoła, Twojej Oblubienicy. Okaż miłosierdzie swoim grzesznym synom i wejrzyj na nasze postanowienie, aby szukać prawdy i krzewić ją łagodnie i z miłością, w przekonaniu, że prawda nie inaczej się narzuca, jak tylko mocą samej prawdy. Przez Chrystusa Pana naszego».

Cenny tom Akt symposium nawiązuje do ducha tamtej prośby o przebaczenie.
Dziękując wszystkim uczestnikom, modłę się o Boże błogosławieństwo
dla nich.

Watykan, 15 czerwca 2004 r.

Jan Paweł II, papeż.

Źródło: L'Osservatore Romano,
wydanie polskie (9/2004)

ZNACZENIE DIALOGU Z WYZNAWCAMI INNYCH RELIGII

Do uczestników zgromadzenia plenarnego Papieskiej Rady ds. Dialogu Międzyreligijnego

15 maja Jan Paweł II przyjął w Sali Klementyńskiej uczestników zgromadzenia plenarnego Papieskiej Rady ds. Dialogu Międzyreligijnego, które obradowało w Rzymie na temat rozwoju dialogu w ciągu 40 lat działalności tej dykasterii. W przemówieniu Papież podkreślił, że dialog międzyreligijny służy budowaniu pokoju na świecie, a zarazem «należy do misji ewangelizacyjnej Kościoła». Prowadząc dialog, trzeba «unikać wszelkiego relatywizmu i obojętności religijnej oraz starać się składać wobec wszystkich z należnym szacunkiem radosne świadectwo „nadziei, która jest w nas,».

Księża Kardynałowie,
czcigodni Bracia w biskupstwie i kapłaństwie!
Drodzy Bracia i Siostry!

1. Serdecznie witam wszystkich, którzy przybyli tutaj z różnych stron świata, aby uczestniczyć w zgromadzeniu plenarnym Papieskiej Rady ds. Dialogu Międzyreligijnego. Witam jej przewodniczącego, abpa Michaela Louisa Fitzgeralda, i dziękuję mu za słowa, jakie zechciał tu wypowiedzieć w waszym imieniu. Witam sekretarza oraz innych współpracowników Papieskiej Rady, a także tych, którzy przygotowali to doniosłe spotkanie, ażeby uczcić 40. rocznicę powołania do życia dykasterii, do czego doszło 19 maja 1964 r.

Decyzja mego czcigodnego poprzednika, sługi Bożego Pawła VI, - zrodziła się jak on sam podkreślił - «w atmosferze jedności i oczekiwania, która w tak wyrazisty sposób wyróżniała Sobór Watykański II» (przemówienie do Kolegium Kardynalskiego, 23 czerwca 1964 r.). Właśnie od Soboru, a zwłaszcza z soborowej Deklaracji *Nostra aetate* nowa instytucja zaczerpnęła wskazania dla swej działalności, zmierzającej do rozwijania kontaktów z wyznawcami innych religii.

2. W ciągu minionych czterdziestu lat Rada pełniła posługę w Kościele gorliwie i z zaangażowaniem, a jej działalność spotykała się z pozytywnym odzewem i gotowością do rzeczywistej współpracy w wielu diecezjach, a także w Kościołach i w innych wspólnotach chrześcijańskich.

Doniosłość waszych działań została również dostrzeżona przez liczne organizacje reprezentujące inne religie, które nawiązały w przeszłości i nadal

utrzymują żywe kontakty z Papieską Radą, razem z wami podejmując różne formy dialogu. Należy rozwijać tę owocną współpracę, kierując uwagę na tematy budzące zainteresowanie wszystkich.

3. W nadchodzących latach Kościół z jeszcze większym zaangażowaniem będzie podejmował wielkie wyzwanie, jakim jest dialog międzyreligijny. W Liście apostoelskim *Novo millennio ineunte* napisałem, że rozpoczęte niedawno tysiąclecie przebiega «w warunkach daleko posuniętego pluralizmu kulturowego i religijnego» (n. 55). Dialog jest zatem ważny i musi być kontynuowany, ponieważ «należy do misji ewangelizacyjnej Kościoła», jest «ściśle powiązany» z głoszeniem Chrystusa, ale zarazem zachowuje swą odrębność, tak by nie dochodziło do pomieszania ani manipulacji (por. *Redemptoris missio*, 55). Rozwijając taki dialog z wyznawcami innych religii, trzeba jednak unikać wszelkiego relatywizmu i obojętności religijnej oraz starać się składać wobec wszystkich z należnym szacunkiem — radosne świadectwo «nadziei, która jest w nas» (por. 1 P 3, 15).

4. Jak napisałem w *Novo millennio ineunte*, dialog międzyreligijny «jest potrzebny także po to, aby można było położyć trwale fundamenty pokoju» i sprawić, ażeby «imię jedyne Boga» stawało się «coraz bardziej tym, czym naprawdę jest imieniem pokoju i wezwaniem do pokoju» (n. 55). Chrześcijaństwo wie, że na mocy «posługi jednania», powierzonej im przez Boga (por. 2 Kor 5, 18), mogą przyczyniać się do budowania pokoju w świecie, gdy pozwalają, aby kierowała nimi miłość do wszystkich ludzi i do każdego człowieka, gdy odważnie poszukują prawdy, gdy podsycają w sobie prorocze pragnienie sprawiedliwości i wolności. Z tymi dążeniami winna zawsze łączyć się wytrwała, pokorna i ufna modlitwa do Boga. Pokój jest bowiem darem Bożym, o który trzeba niestrudzenie prosić. Maryja Panna niech wspomaga prace Papieskiej Rady i sprawi, aby wszystkie wasze zamierzenia przyniosły spodziewane owoce. Ze swej strony zapewniam was o pamięci w modlitwie i z serca udzielam wszystkim specjalnego Błogosławieństwa Apostoelskiego.

Jan Paweł II, papież

Źródło: L'Osservatore Romano,
wydanie polskie (9/2004)

MIŁOŚĆ NAJWAŻNIEJSZĄ FORMĄ EWANGELIZACJI

Do zgromadzenia plenarnego Papieskiej Rady ds. Duszpasterstwa Migrantów i Podróżujących

Masowe migracje ludności we współczesnym świecie i będący ich konsekwencją pluralizm religijny i kulturowy, a także globalizacja to zjawiska charakteryzujące przemiany zachodzące we współczesnym świecie. W tej rzeczywistości chrześcijanie muszą z nową mocą głosić przesłanie ewangeliczne. Mówił o tym Jan Paweł II 18 maja w Sali Konsystorza podczas spotkania z uczestnikami zgromadzenia plenarnego Papieskiej Rady ds. Duszpasterstwa Migrantów i Podróżujących, które obradowało na temat: «Dialog międzykulturowy, międzyreligijny i ekumeniczny w kontekście dzisiejszych migracji».

Księża Kardynałowie,
czcigodni Bracia w biskupstwie
i kapłaństwie!

1. Spotykam się z wami z radością przy okazji zgromadzenia plenarnego Papieskiej Rady ds. Duszpasterstwa Migrantów i Podróżujących. Wszystkich serdecznie witam. Szczególne pozdrowienie kieruję do przewodniczącego Rady kard. Stephena Fumio Hamao, dziękując mu za uprzejme słowa, w których wyraził uczucia was wszystkich. Pozdrawiam sekretarza i współpracowników tej dykasterii; wyrażam uznanie dla ich pracy w dziedzinie, która ma coraz większe znaczenie dla wspólnoty światowej.

Również temat waszego obecnego spotkania: «Dialog międzykulturowy, międzyreligijny i ekumeniczny w kontekście dzisiejszych migracji, wskazuje na aktualność i doniosłość służby, do jakiej powołana jest w tym momencie dziejowym Papieska Rada.

2. Wspólnota chrześcijańska musi dziś stawiać czoło sytuacjom zasadniczo różniącym się od tego, co znamy z przeszłości. Należy do nich bez wątpienia zjawisko masowej migracji, z którym wiążą się niekiedy tragedie poruszające sumienia. Zjawisko to jest źródłem pluralizmu etnicznego, kulturowego i religijnego, który na ogół cechuje dzisiejsze społeczności narodowe.

Wobec aktualnej rzeczywistości migracji wspólnoty chrześcijańskie muszą pilnie podjąć na nowo głoszenie ewangelicznego przesłania. To zaś oznacza, że wszyscy: księża, osoby zakonne i świeccy, muszą zaangażować się w duszpasterstwo oraz dawać świadectwo własnym życiem.

3. Jeżeli bowiem termin «globalizacja» lepiej niż jakkolwiek inny charakteryzuje obecną ewolucję historyczną, również słowo «dialog» winno określać postawę, zarówno myślową, jak i duszpasterską, jakiej wymaga od nas nowa równowaga na świecie. Staje się to tym ważniejsze ze względu na znaczącą liczbę — ok. 200 mln — migrantów.

Niezbędną przesłanką prawdziwie pokojowego współżycia osób i narodów stały się zatem integracja na płaszczyźnie społecznej oraz wzajemne oddziaływanie na płaszczyźnie kulturowej. Taką konieczność stwarza, jak nigdy do tej pory, proces globalizacji, która łączy w coraz większym stopniu życie gospodarcze, kulturalne i społeczne.

4. Każda kultura stanowi próbę zbliżenia do tajemnicy, jaką jest człowiek, także w jego wymiarze religijnym, co wyjaśnia, dlaczego jak stwierdza Sobór Watykański II — niektóre elementy prawdy można znaleźć także poza orędziem objawionym, również u niewierzących, którzy kultywują wielkie wartości ludzkie, choć nie znają ich źródła (por. *Gaudium et spes*, 92). Dlatego do wszystkich kultur należy podchodzić z szacunkiem, cechującym tego, kto jest świadomy, że nie tylko ma coś do powiedzenia i do ofiarowania, lecz także powinien wiele słuchać i przyjąć (por. Orędzie na Światowy Dzień Pokoju 2001, 12).

Przyjęcie takiej postawy nie jest jedynie wymogiem narzuconym przez przemiany zachodzące w naszej epoce, lecz jest niezbędne, aby orędzie Ewangelii mogło dotrzeć do wszystkich. Stąd potrzeba dialogu międzykulturowego, będącego otwartym procesem, który przyjmując wszystko, co dobre i prawdziwe w poszczególnych kulturach, przyczynia się do usunięcia niektórych przeszkód istniejących na drodze wiary.

Taki dialog zakłada głęboką przemianę mentalności, a także zmiany w strukturach duszpasterskich, dlatego cały wysiłek duszpasterzy wkładany w formację duchową i kulturową, m.in. poprzez spotkania i konfrontacje międzykulturowe, ukierunkowany jest na przyszłość i stanowi element nowej ewangelizacji.

5. Procesy globalizacji zobowiązują Kościół do dialogu nie tylko z różnymi kulturami, lecz i religiami. Bowiem ludzkość trzeciego tysiąclecia odczuwa pilną potrzebę odnalezienia wspólnych wartości duchowych, na których można będzie oprzeć projekt społeczeństwa godnego człowieka (por. *Centesimus annus*, 60).

Jednakże integracja społeczności należących do różnych kultur i wyznających różne religie nie jest nigdy wolna od niewiadomych i trudności. Dotyczy to w szczególności migracji wyznawców islamu, z czym wiążą się specyficzne problemy. Duszpasterze muszą w związku z tym podjąć konkretne przedsięwzięcia, w poczuciu odpowiedzialności za to, by sami chrześcijanie dawali coraz bardziej wielkoduszne świadectwo Ewangelii. Braterski dialog i wza-

jemny szacunek nie są nigdy ograniczeniem czy przeszkodą w głoszeniu Ewangelii. Co więcej, miłość i otwartość stanowią same w sobie pierwszą i najsukcesyjniejszą formę ewangelizacji.

Trzeba zatem, aby Kościoły partykularne były otwarte na innych, także dzięki pasterskim inicjatywom spotkań i dialogu, ale przede wszystkim przez pomoc wiernym w wyzbyciu się uprzedzeń i przygotowanie ich do tego, by również oni stali się misjonarzami *ad gentes* na naszych ziemiach.

6. Ponadto coraz większa liczba imigrantów chrześcijańskich nie będących w pełnej komunii z Kościołem katolickim stwarza Kościołom partykularnym nowe sposobności do braterstwa i dialogu ekumenicznego, prowadząc do lepszego wzajemnego zrozumienia dalekiego od łatwego irenizmu i od prozelityzmu między Kościołami i Wspólnotami kościelnymi (por. *Erga migrantes caritas Christi*, 58; Dyrektorium dotyczące stosowania zasad i norm w odniesieniu do ekumenizmu, 107).

Obecna rzeczywistość migracji skłania do refleksji nad sytuacją Ludu Bożego podążającego do ojczyzny niebieskiej. Sam ruch ekumeniczny można pojmować zatem jako wielki exodus, pielgrzymowanie, przeplatające się i przenikające z aktualnymi exodusami ludności w poszukiwaniu bardziej stabilnych warunków życia. W tym sensie zaangażowanie ekumeniczne stanowi dodatkowy bodziec do tego, by po bratersku przyjąć osoby, których sposób życia i myślenia różni się od tych, do których jesteśmy przyzwyczajeni. Tak więc zjawisko migracji i ruch ekumeniczny stają się we właściwym sobie zakresie pobudką do lepszego porozumienia między ludźmi.

Prosząc Boga o pomoc w waszych pracach, których przebieg zawierzam opiece Najświętszej Maryi Dziewicy, wszystkim udzielam swego błogosławieństwa.

Jan Paweł II, papeż

Źródło: L'Osservatore Romano,
wydanie polskie (9/2004)

ROK EUCHARYSTII

Msza św. w uroczystość Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa

Podczas rzymskich obchodów uroczystości Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa Jan Paweł II ogłosił Rok Eucharystii, który rozpocznie się w październiku br. Międzynarodowym Kongresem Eucharystycznym w Guadalajarze. Zgodnie z coroczną tradycją Ojciec Święty przewodniczył Mszy św. sprawowanej przed bazyliką św. Jana na Lateranie, a następnie procesji eucharystycznej Bożego Ciała, która zakończyła się przed bazyliką Matki Boskiej Większej.

1. «Ileż bowiem spożywacie ten chleb i pijecie kielich, śmierć Pana głosicie, aż przyjdzie» (1 Kor 11, 26).

W powyższych słowach św. Paweł przypomina chrześcijanom Koryntu, że «wieczerza Pańska» nie jest tylko spotkaniem na ucztę, lecz — przede wszystkim pamiątką odkupieńczej ofiary Chrystusa. Kto bierze w niej udział, jak wyjaśnia apostoł, jednoczy się z misterium śmierci Pana, a nawet więcej staje się jej «głosicielem».

Tak więc istnieje ścisły związek między «sprawowaniem Eucharystii» i głoszeniem Chrystusa. Gdy jednoczymy się z Nim w pamiętce Paschy, stajemy się jednocześnie misjonarzami wydarzenia, które ten obrzęd uobecnia. W pewnym sensie jest to uwspółcześnianie go w każdej epoce aż do powtórnego przyjścia Pana.

2. Drodzy bracia i siostry, będziemy na nowo przeżywać tę wspaniałą, rzeczywistość w czasie dzisiejszej uroczystości Bożego Ciała, podczas której Kościół nie tylko sprawuje Eucharystię, lecz uroczyście niesie Najświętszy Sakrament w procesji, głosząc publicznie, że Chrystus złożył siebie w ofierze dla zbawienia całego świata.

Wdzięczny za ten ogromny dar, Kościół gromadzi się wokół Najświętszego Sakramentu, ponieważ w nim widzi źródło i szczyt swego istnienia i działania. *Ecclesia de Eucharistia vivit!* Kościół żyje Eucharystią i jest świadomy, że ta prawda wyraża nie tylko codzienne doświadczenie wiary, lecz w syntetyczny sposób określa istotę jego tajemnicy (por. Encyklika *Ecclesia de Eucharistia*, 1).

3. Od Zesłania Ducha Świętego, kiedy to lud Nowego Przymierza «rozpoczął swoje pielgrzymowanie ku ojczyźnie niebieskiej, Najświętszy Sakrament niejako wyznacza rytm jego dni, wypełniając je ufnością i nadzieją» (tamże). Z tą właśnie myślą poświęciłem Eucharystii pierwszą encyklikę nowego tysiąclecia, a teraz z radością ogłaszam specjalny Rok Eucharystii. Rozpocznie

go Międzynarodowy Kongres Eucharystyczny, który odbędzie się w dniach 10-17 października 2004 r. w Guadalajarze (Meksyk), a zakończy najbliższe Zwyczajne Zgromadzenie Synodu Biskupów, które będzie obradowało w Watykanie od 2 do 29 października 2005 r. na temat «Eucharystia źródłem i szczytem życia i misji Kościoła». Eucharystia buduje wspólnotę kościelną jako nowe Jeruzalem, zasadę jedności w Chrystusie różnych osób i narodów.

4. «Wy dajcie im jeść!» (Łk 9, 13).

Fragment Ewangelii, który przed chwilą odczytaliśmy, ukazuje wymowny obraz głębokiej więzi istniejącej między Eucharystią a tą powszechną misją Kościoła. Jedynie Chrystus, «chleb żywy, który zstąpił z nieba» (J 6, 51; por. śpiew przed Ewangelią), może zaspokoić głód człowieka w każdej epoce oraz w każdym zakątku ziemi. Jednakże On nie chce tego czynić sam i dlatego podobnie jak wtedy, gdy rozmnożył chleb — posługuje się uczniami. «On wziął te pięć chlebów i dwie ryby, spojrzał w niebo i odmówiwszy nad nimi błogosławieństwo, połamał i dawał uczniom, by podawali tłumowi» (Łk 9, 16). Ten cudowny znak stanowi symbol największej tajemnicy miłości, ponawiającej się codziennie we Mszy św.: poprzez wyświęconych szafarzy Chrystus ofiaruje w darze swoje Ciało i swoją Krew za życie ludzkości. A ci, którzy w sposób godny spożywają je przy Jego Stole, stają się żywymi narzędziami Jego obecności, miłości, miłosierdzia i pokoju.

5. «*Lauda, Sion, Salvatorem...!* — Chwal, Syjonie, Zbawiciela / Chwal hymnami wśród wesela / Wodza i Pasterza rzesz».

Z głębokim wzruszeniem słuchamy tego wezwania do radości i oddawania chwały, rozbrzmiewającego w naszych sercach. Po zakończeniu Mszy św. będziemy nieśli w procesji Boski Sakrament aż do bazyliki Matki Boskiej Większej. Patrząc na Maryję, zrozumiemy lepiej przemieniającą moc Eucharystii. Razem z Nią słuchając, znajdziemy w Tajemnicy eucharystycznej odwagę i siłę, by pójść za Chrystusem Dobrym Pasterzem i by służyć Mu w braciach.

Jan Paweł II, papież

Źródło: L'Osservatore Romano,
wydanie polskie (9/2004)

POKÓJ I WOLNOŚĆ DLA CAŁEJ LUDZKOŚCI

Do prezydenta Stanów Zjednoczonych Ameryki

4 czerwca Ojciec Święty spotkał się z prezydentem Stanów Zjednoczonych George'em W. Bushem. Po prywatnej rozmowie w papieskiej bibliotece obaj udali się do Sali Klementyńskiej, gdzie Papież wygłosił przemówienie; przypomniał w nim heroizm żołnierzy, którzy walczyli o wolność Europy, przedstawił stanowisko Stolicy Apostolskiej w sprawie Iraku i Ziemi Świętej, a także wyraził uznanie dla amerykańskiego rządu za promowanie wartości etycznych, ochronę życia i wspieranie rodziny. Na zakończenie audiencji George W. Bush wręczył Papieżowi najwyższe cywilne odznaczenie amerykańskie. Prezydencki Medal Wolności. «Gorliwy sługa Boży, Jego Świątobliwość Papież Jan Paweł II — powiedział prezydent Bush wstawia się za ubogimi, słabymi, głodnymi i odrzuconymi. Walczy w obronie godności każdego życia i o dobro całego życia. Dzięki swej wierze i moralnym przekonaniom dodaje innym odwagi, aby nie bali się walczyć z niesprawiedliwością i uciskiem. Niestrudzenie broniąc pokoju i wolności, stał się natchnieniem dla milionów ludzi, przyczynił się do obalenia komunizmu i tyranii. Stany Zjednoczone oddają hołd temu synowi polskiego narodu, który stał się Biskupem Rzymu, bohaterowi naszych czasów». Dziękując za odznaczenie, Papież powiedział: «Niech pragnienie wolności, pokoju oraz świata bardziej humanitarnego, którego symbolem jest ten medal, będzie źródłem inspiracji dla wszystkich ludzi dobrej woli w każdym miejscu i o każdej porze. Niech Bóg błogosławi Amerykę!»

Panie Prezydencie!

1. Gorąco witam pana oraz pańską małżonkę, jak również szanownych członków towarzyszącej panu delegacji. Ponadto pragnę przekazać serdeczne pozdrowienia wszystkim mieszkańcom Stanów Zjednoczonych, których pan reprezentuje. Dziękuję, że zechciał pan ponownie spotkać się ze mną, pomimo trudności związanych z licznymi obowiązkami, jakie spoczywają na panu podczas tej wizyty w Europie i we Włoszech, a także z faktem, że ja sam jutro rano wyjeżdżam do Szwajcarii na spotkanie z młodzieżą.

2. Przybył pan do Włoch, aby uczestniczyć w obchodach 60. rocznicy wyzwolenia Rzymu i złożyć hołd pamięci tak wielu żołnierzy amerykańskich, którzy oddali życie za swą ojczyznę oraz za wolność narodów Europy. Razem z panem wspominam poświęcenie i męstwo poległych i proszę Boga, by nigdy więcej nie powtórzyły się błędy przeszłości, które były przyczyną strasznych tragedii. Dzisiaj myślę też z ogromnym wzruszeniem o wielu polskich żołnierzach, którzy polegali w walce o wolność Europy.

Myślą obejmując dziś również dwudziestolecie oficjalnych stosunków dyplomatycznych między Stolicą Apostolską i Stanami Zjednoczonymi, nawiązanych w 1984 r. w okresie prezydentury Ronalda Reagana. Stosunki te sprzyjają wzajemnemu zrozumieniu w ważnych kwestiach wspólnych oraz praktycznej współpracy w różnych dziedzinach. Składam wyrazy uszanowania prezydentowi Reaganowi oraz jego małżonce, która tak troskliwie opiekuje się nim w chorobie. Pragnę również pozdrowić wszystkich przedstawicieli Stanów Zjednoczonych przy Stolicy Apostolskiej i wyrazić uznanie dla ich kompetencji, wrażliwości i wielkiego oddania, których nie szczędzili, by nasze relacje mogły się rozwijać.

3. Panie prezydencie, pańska wizyta w Rzymie ma miejsce w okresie wielkiego zaniepokojenia przedłużającą się poważną destabilizacją na Bliskim Wschodzie, zarówno w Iraku, jak i w Ziemi Świętej. Zna Pan bardzo dobrze jednoznaczne stanowisko Stolicy Apostolskiej w tej kwestii, wyrażane w licznych dokumentach, w kontaktach bezpośrednich i pośrednich oraz w intensywnej działalności dyplomatycznej, począwszy od pańskiej wizyty, najpierw w Castel Gandolfo 23 lipca 2001 r., a potem w tym Pałacu Apostolskim 28 maja 2002 r.

4. Nie ulega wątpliwości, że wszyscy pragną, by jak najszybciej doszło do normalizacji owej sytuacji, przy aktywnym udziale wspólnoty międzynarodowej oraz — w szczególności — Organizacji Narodów Zjednoczonych. Wszyscy pragną, by Irak jak najprędzej odzyskał suwerenność w warunkach gwarantujących bezpieczeństwo wszystkim jego mieszkańcom. Niedawne ustanowienie głowy państwa w Iraku oraz utworzenie tymczasowego rządu irackiego trzeba uznać za pozytywny krok, przybliżający osiągnięcie tego celu. Oby nadzieja na pokój pojawiła się również w Ziemi Świętej, umożliwiając nowe negocjacje, podyktowane szczerą i stanowczą wolą prowadzenia dialogu między rządem Izraela a Autonomią Palestyńską.

5. Zagrożenie, jakim jest międzynarodowy terroryzm, stanowi źródło stałego niepokoju. Poważnie naruszyło ono normalne i pokojowe stosunki między państwami i narodami od owego strasznego dnia 11 września 2001 r., którego nie zawahałem się nazwać «mrocznym dniem w historii ludzkości». W ciągu ostatnich kilku tygodni wyszły na światło dzienne inne godne ubolewania fakty, które poruszyły sumienia obywatelskie i religijne wszystkich ludzi i sprawiły, że coraz trudniej można się dziś w sposób stanowczy i z pokojem ducha angażować na rzecz ogólnoludzkich wartości. Jeśli jednak zabraknie tego zaangażowania, nigdy nie uwolnimy się od wojny ani terroryzmu. Niech Bóg da siłę i zwycięstwo tym ludziom, którzy nie tracą ufności i nadal

pracują na rzecz porozumienia między narodami, w duchu poszanowania zasad bezpieczeństwa i praw wszystkich narodów oraz każdego człowieka.

6. Jednocześnie, panie prezydencie, pragnę przy tej okazji wyrazić uznanie dla ogromnego zaangażowania pańskiego rządu oraz licznych organizacji humanitarnych w Stanach Zjednoczonych, szczególnie tych o inspiracji katolickiej, w walkę o poprawę skandalicznych warunków życia w krajach Afryki. Nie godzi się już dłużej zamykać oczu na ogrom cierpień tego kontynentu, spowodowanych bratobójczymi konfliktami, epidemiami oraz ponizającą nędzą.

Śledzę również z wielkim uznaniem pańskie starania o upowszechnianie wartości moralnych w społeczeństwie amerykańskim, zwłaszcza w sferze poszanowania życia i rodziny.

7. Pełniejsze i głębsze zrozumienie między Stanami Zjednoczonymi Ameryki i Europą odegra na pewno decydującą rolę w rozwiązaniu ogromnych problemów, o których mówiłem, a także wielu innych, trapiących ludzkość we współczesnym świecie. Niech pańska wizyta, panie prezydencie, stanie się nowym, potężnym bodźcem do rozwijania takiej współpracy.

Panie prezydencie, zapewniam pana, że modłę się o powodzenie pańskiej szczytnej misji służenia narodowi amerykańskiemu oraz pokojowi na świecie. Niech Bóg udzieli panu błogosławieństwa mądrości, siły i pokoju.

Niech Bóg da pokój i wolność całej ludzkości!

Jan Paweł II, papież

Źródło: L'Osservatore Romano,
wydanie polskie (9/2004)

LIST PAPIEŻA NA 60. ROCZNICĘ WYBUCHU POWSTANIA WARSZAWSKIEGO

Szanowny Pan
Lech Kaczyński
Prezydent Miasta Stołecznego
Warszawy

Szanowny Panie Prezydencie,

Bardzo dziękuję za zaproszenie mnie do wzięcia udziału w obchodach 60. rocznicy wybuchu Powstania Warszawskiego. Całym sercem jednocześnie się z mieszkańcami Stolicy i ze wszystkimi Rodakami uroczystie wspominającymi dramatyczne dni, które stanowiły niejako apogeum oporu, jaki podczas okupacji cały naród stawiał hitlerowskiemu najeźdźcy. Jako syn tego narodu pragnę złożyć hołd poległym i żyjącym bohaterom sierpniowego zrywu.

Chylę głowę przed powstańcami, którzy w nierównej walce szczeniili krwi i własnego życia dla Ojczyzny. Choć w ostatecznym rozrachunku na skutek braku odpowiednich środków i z powodu zewnętrznych uwarunkowań ponieśli militarną klęskę, ich czyn na zawsze pozostanie w narodowej pamięci jako najwyższy wyraz patriotyzmu. Jak wiele musiało być miłości do Ojczyzny w sercach tych, którzy nie zważając na młody, często jeszcze dziecięcy wiek, na całe życie, które otwierało się przed nimi, szli na barykady w imię osobistej i wspólnej wolności. Z podziwem i czcią wspominam żołnierzy Armii Krajowej i innych formacji militarnych, którym przewodził pułkownik, potem generał Antoni Chruściel „Monter”. Wspierali ich cywilni mieszkańcy Warszawy, których dziesiątki tysięcy poległo na placu boju. Jak nie wspomnieć bohaterskich kapłanów, którzy jako kapelani powstania nieśli ostatnią posługę walczącym, często za cenę własnego życia. W szczególny sposób pragnę oddać hołd bohaterskim lekarkom i pielęgniarkom, które jako sanitariuszki troszczyły się o walczących. Wiele z nich zostało zamordowanych wraz z rannymi, którym świadomie towarzyszyły do końca. Ufam, że pamięć tych heroicznych kobiet i dziewcząt pozostanie zawsze żywa jako wezwanie do bezinteresownej służby potrzebującym.

Kiedy powracam pamięcią do tamtych wydarzeń i do ludzi, którzy w nich uczestniczyli, odnoszę wrażenie, że Warszawa, Miasto Niezlomne, odbudowana ze zgliszcz i gruzów, nie ustępująca dziś wspaniałością innym europej-

skim stolicom, jest najwymowniejszym pomnikiem ich moralnego zwycięstwa. Niech pozostanie nim na zawsze.

Się najserdeczniejsze pozdrowienie tym, którzy przeżyli tamte dni, a dziś stanowią grono sędziwych świadków wydarzeń brzemiennych wielkością ludzkiego ducha, który zdolny jest wynosić dobro wspólne ponad najwyższe wartości przynależące poszczególnym osobom. Cieszę się, że po sześćdziesięciu latach, mimo dawnych prób wymazania z narodowej pamięci tamtych wydarzeń, mogą cieszyć się owocami swego żołnierskiego trudu.

Umiłowanej Warszawie i całej Polsce przesyłam moje błogosławieństwo. Proszę Boga, aby swoją łaską uszlachetniał serca wszystkich Polaków, tak aby wspomnienie bohaterskich dzieł przodków nie było tylko powracaniem do zamierzchłej historii, ale by pobudzało do takiego umiłowania Ojczyzny, które również w czasie pokoju przejawiać się będzie przedkładaniem dobra wspólnego nad sprawy osobiste.

Pozdrawiam Pana Prezydenta Warszawy oraz wszystkich uczestników rocznicowych uroczystości. Przesyłam wyrazy mojej duchowej jedności i z serca błogosławie.

Z Castel Gandolfo, 27 lipca 2004 r.

Jan Paweł II, papież

Źródło: L'Osservatore Romano,
wydanie polskie (9/2004)

EPISKOPAT POLSKI

SŁOWO PASTERSKIE BISKUPÓW POLSKICH Z OKAZJI DNIA PAPIESKIEGO, PRZEŻYWANEGO POD HASŁEM: „JAN PAWEŁ II - PIELGRZYM POKOJU”

*„Błogosławieni, którzy wprowadzają pokój,
albowiem oni będą nazwani synami Bożymi” (Mt 5, 9)*

1. Wiara podstawą wspólnej z Janem Pawłem II troski o pokój

Siostry i bracia!

„Wiara, która zmienia życie”. Taki tytuł można by nadać treści Słowa Bożego z dzisiejszej niedzieli. Czytanie z Księgi Habakuka ukazuje nam modlitwę człowieka wierzącego wobec trudnej rzeczywistości zła: „Panie, czemu każesz mi patrzeć na nieprawość”? Wołanie o wiarę jest zawarte również w wezwaniu św. Pawła, aby głosić Ewangelię Chrystusa w otoczeniu obojętnym czy nieprzyjnym: „Nie dał nam Bóg ducha bojaźni, ale mocy i miłości, i trzeźwego myślenia”. We fragmencie ewangelicznym Jezus przypomina nam o tym, że „wiara, choćby była jak ziarnko gorczycy”, otrzymuje swoją niepojętą użyteczność tylko od Boga.

Dzięki tym natchnionym tekstom lepiej widzimy nieskończony horyzont wiary, który rozświetla chrześcijańskie zadania w tych październikowych dniach. W modlitwie różańcowej wołamy o Boży dar pokoju (por. RVM 6); a z racji kolejnego Tygodnia Miłosierdzia prosimy Boga o wrażliwość serc i rąk wobec potrzebujących. W dwudziestą szóstą rocznicę wyboru Ojca Świętego Jana Pawła n na Stolicę św. Piotra chcemy pochylić się nad jego apostołską troską o pokój na świecie. Dlatego też hasłem tegorocznego Dnia Papieskiego, który przeżyjemy w przyszłą niedzielę, 10 października, będą słowa: „Jan Paweł II - Pielgrzym Pokoju”.

2. Pokojowa obecność Polski w rodzinie narodów

Po raz kolejny stajemy wobec rzeczywistości tego jakże bliskiego nam pontyfikatu. Nie mamy wątpliwości, że wybór Karola Wojtyły na Stolicę Pio-

trową to Boży dar dla Kościoła i świata, na nasz szczególny czas. Dar niestrudzonego Pielgrzyma niosącego pokój i nadzieję wszędzie tam, gdzie zdawało się, że nadzieja umiera. Ten Pielgrzym idzie przez świat ze słowem, które zachęca do duchowej przemiany. Zabiega o wolność, sprawiedliwość, respektowanie praw człowieka, które są fundamentami pokoju. Podczas swej I Pielgrzymki do Ojczyzny w czerwcu 1979 r., Jan Paweł II mówił: „Chrystus nie przestał być otwartą księgą życia na przyszłość. Na nasze polskie jutro”. Razem z Nim odkrywaliśmy w sobie wielkie energie. Słowo i świadectwo Pastorza ułatwiało nam odczytanie własnej historii jako dziedzictwa w Chryście, a także odczytanie zadań na dziś. I rzeczywiście zmienia się Polska. Także my sami, choć ciągle dopiero uczymy się żyć w wolności, ku której wyswobodził nas Chrystus, też musimy nieustannie dorastać do zadań, które stoją przed nami. W ostatnim czasie odzyskaliśmy należne nam miejsce w Europie. W poczuciu przynależności do tego samego dziedzictwa, które wyrasta z chrześcijańskich korzeni, w prawdzie i miłości stajemy wobec naszych braci i sióstr, przedstawicieli innych narodów europejskich. To jest droga dla nas, dla Polski, którą nieustannie ukazywał nam Ojciec Święty i którą wyraźnie podkreślił podczas naszej Narodowej Pielgrzymki do Rzymu w maju ubiegłego roku.

3. Szacunek dla każdego człowieka

Siostry i bracia!

Idziemy po śladach Pielgrzyma Pokoju, dotykając w ten sposób bólu człowieka i nędzy świata. Razem z Papieżem pamiętamy o chorych i odrzuconych, niechcianych i zagubionych. Uczymy się na nowo człowieka, ucząc się szacunku dla każdego ludzkiego życia. Pragniemy sprawiedliwości i raz jeszcze solidarności, bo chcemy odnawiać oblicze tej ziemi. Pragniemy by Polska, Europa i świat odnajdywały w Chryście źródło pokoju i duchowej przemiany. Szczególnie teraz w dobie plagi terroryzmu, tak wielu wojen na świecie i niepewności o jutro, zanosimy razem z Janem Pawłem II modlitwę o pokój. A „modlić się o pokój znaczy otworzyć ludzkie serce, by mogła je napełnić ożywcza moc Boga, (...) prosić o sprawiedliwość, o zaprowadzenie odpowiedniego porządku wewnątrz państw i w stosunkach między nimi, oznacza też prosić o wolność, szczególnie o wolność religijną, która jest fundamentalnym, osobistym i cywilnym prawem każdej osoby. Modlić się o pokój znaczy błagać o łaskę przebaczenia od Boga, a zarazem o wzrost odwagi dla każdego, kto ze swej strony pragnie wybaczać zniewagi jakich doznał” (Watykan, 8 grudnia 2001).

4. Dramatycznie krwawiące ogniska wojny, ale i źródła nadziei

Drodzy Siostry i Bracia!

Jan Paweł II - Pielgrzym Pokoju wędruje do narodów świata, Kościołów, wyznawców innych religii, do każdego człowieka i każdego ludzkiego serca z Ewangelią Jezusa Chrystusa, bo wie, że może ona zarządzić podziałom i wojnom, które rodzą się w ludzkim wnętrzu. Prosi więc o pojednanie i przebaczenie, bo wie, że nie ma pokoju bez sprawiedliwości i nie ma sprawiedliwości bez przebaczenia. Te prawdy przypomina Papież z myślą o dobru wspólnym całej rodziny ludzkiej. Upominał się więc i upomina o pokój dla Ziemi Świętej. Prosił o pokój na Bałkanach, a po zakończeniu wojny przybył tam jako dobry Samarytanin, by leczyć i opatrywać rany, prosić o wzajemne przebaczenie i pojednanie. Nieustannie prosi o modlitwę w intencji Sudanu, Afryki Środkowej i przypomina na forum międzynarodowym o konieczności zakończenia bratobójczej wojny, która pochłonęła miliony istnień ludzkich. Żarliwie występował przeciwko wojnie w Iraku, a teraz prosi o solidarność z tym narodem. Ten Pielgrzym Pokoju przypomina też, że walka z terroryzmem, który jest globalnym zagrożeniem dla całej ludzkości powinna rozgrywać się zarówno na poziomie politycznym, społecznym, gospodarczym ale i wychowawczym. Trzeba usuwać przyczyny, które rodzą niesprawiedliwość i z których często wypływają decyzje o podjęciu desperackich i krwawych ataków. Trzeba jednak podejmować również działania wychowawcze, inspirowane szacunkiem dla życia ludzkiego. Motywacje religijne dla terroryzmu są zaprzeczeniem religii u samych jej fundamentów. Mimo trudnych sytuacji Jan Paweł II nieustannie przypomina nie tylko o możliwości, ale także o konieczności podejmowania wysiłków przez polityków i wszystkich ludzi dobrej woli. W tegorocznym Ozędziu na Światowy Dzień Pokoju papież pisze: „Pokój jest możliwy. A jeśli pokój jest możliwy, pokój jest również obowiązkiem” (1.1. 2004).

5. Zadania na tegoroczny „Dzień Papieski”

W najbliższą niedzielę, 10 października, będziemy obchodzić w Polsce czwarty już Dzień Papieski. Chcemy spojrzeć na pontyfikat Jana Pawła II jako na Pontyfikat Pielgrzyma Pokoju. Dla nas niech to będzie okazja do namysłu nad naszą polską drogą przebytą już w czasie trwającego pontyfikatu. Bogu dzięki wyszliśmy ku wolności bez przelewu krwi. Przeobrażamy naszą polską rzeczywistość nie bez błędów i pomyłek. Wierzymy jednak, że idzie-

my w dobrym kierunku, ucząc się ciągle nowej Polski. Zmęczeni nieraz i znużeni własną małością, trwamy przy Chrystusie i prosimy Go, by stale odnawiał w nas wiarę w Boga, ale również wiarę w człowieka. Prosimy Ducha Świętego, by ożywił w nas nadzieję, dotyczącą sprawiedliwego świata. Oddajemy się w ręce Miłosiernego Ojca, prosząc o dar miłości, która przewycięża każdą niezgodę i prowadzi do jedności i pokoju. To są drogi, które nam wskazuje Ojciec Święty.

Niech w Dniu Papieskim - w przyszłą niedzielę, dziesiątego października, nie zabraknie wspólnej, rodzinnej refleksji nad słowami Jana Pawła II. A nasza modlitwa i ta prywatna w ciszy, w samotności, niekiedy połączona z cierpieniem i ta wspólnotowa w parafialnych i zakonnych świątyniach w czasie uroczystych Eucharystii będzie wielkim wołaniem do Boga o pokój na świecie. Niech będzie przeżywaniem tajemnicy Kościoła w zjednoczeniu z Papieżem, by Jego troski, a także sprawy Kościoła, Ojczyzny i świata stawały się naszymi troskami.

Niech to będzie Dzień jedności ze Stolicą Piotrową, niech to będzie czas na nowoodkrywaną przez nas tajemnicę Kościoła. Temu niech służą także wszelkie inne spotkania: sesje naukowe, koncerty, spektakle, wystawy.

Pragniemy wreszcie okazać naszą solidarność poprzez ofiary złożone podczas zbiórki publicznej, przy kościołach, a także na naszych ulicach na fundusz stypendialny dla ubogiej, a uzdolnionej młodzieży. Temu wielkiemu dziełu błogosławi Ojciec Święty, bo jest to żywy pomnik, jaki budujemy Jemu, Janowi Pawłowi II, a także narodowi w nas samych, w człowieku, nad którym pochylamy się z miłością miłosierną w geście zatroskania o przyszłe pokolenia Polaków. To jest, Siostry i Bracia, budowanie razem z Ojcem Świętym cywilizacji miłości i pokoju w duchu nakreślonym przez Chrystusa w słowach Kazania na Górze.: „Błogosławieni, którzy wprowadzają pokój, albowiem oni będą nazywani Synami Bożymi”.

Pielgrzym Pokoju podejmuje to dzieło na całej ziemi. Wielkie Orędzie o pokoju wygłosił Jan Paweł II w swej Ojczyźnie, gdy mówił przed kilku laty w Toruniu: „Kościół nieustannie żyje Ewangelią pokoju. Głosi ją wszystkim ludom i narodom. Niestrudzenie ukazuje drogi pokoju i pojednania. „Wprowadza pokój, burząc mury uprzedzeń i wrogości między ludźmi”. (7.VI. 1979).

6. Potęga modlitwy różańcowej

Siostry i bracia!

W zakończeniu naszego Listu pragniemy odwołać się do słów Jana Pawła H, który „dopełniając” modlitwę różańcową „tajemnicami światła” zawierzył Bogu sprawę pokoju w świecie i sprawą rodzin. Różaniec — podkreśla Ojciec Święty - „nie jest ucieczką od problemów świata, lecz skłania nas by patrzeć na nie oczyma wiary odpowiedzialnej i wielkodusznej, która z Bożą pomocą „zmieni oblicze ziemi” (RVM 40), Jasnogórska Królowa Polski, Królowa Różańca Świętego, Królowa Rodzin i Pokoju niech uprosi nam Boże błogosławieństwo dla tego wielkiego dzieła.

Jasna Góra, dnia 26 sierpnia 2004 r.

Arcybiskupi i Biskupi obecni na sesji Biskupów Diecezjalnych
w Uroczystość Matki Boskiej Częstochowskiej.

Słowo Biskupów Polskich należy odczytać z ambon
w niedzielę 3 października R.P. 2004.

Źródło: Biuro Prasowe KEP

OŚWIADCZENIE RADY STAŁEJ KONFERENCJI EPISKOPATU POLSKI W SPRAWIE PROJEKTU USTAWY O ŚWIADOMYM RODZICIELSTWIE

Rada Stała Konferencji Episkopatu Polski z całą mocą sprzeciwia się rozwiązaniom zawartym w projekcie ustawy o świadomym rodzicielstwie (druk sejmowy 3215), która wprowadza całkowitą swobodę zabijania dzieci poczętych.

Obecnie funkcjonujące prawo chroniące życie od poczęcia przyniosło pozytywne skutki dla dziecka i matki oraz korzystne zmiany w świadomości społecznej, co potwierdzają kolejne sprawozdania rządowe.

Tymczasem nowy projekt ustawy proponuje swobodę wykonywania aborcji u małoletnich dziewcząt bez informowania rodziców, obowiązkową edukację seksualną od I klasy szkoły podstawowej oraz finansowanie z budżetu państwa aborcji, środków antykoncepcyjnych i zabiegów sztucznej prokreacji.

Projekt ustawy o tzw. świadomym rodzicielstwie narusza konstytucyjne zasady ochrony ludzkiego życia i zdrowia, prawo do równego traktowania wszystkich obywateli, poszanowania macierzyństwa i rodzicielstwa oraz prawa rodziców. Wprowadzenie takiej ustawy byłoby zbrodnią przeciw narodowi, zwłaszcza wobec ujemnego przyrostu naturalnego.

Zamiast zwiększania pomocy kobietom brzemiennym i rodzinom w trudnych sytuacjach życiowych projekt ustawy zakłada drastyczne obniżenie standardów ochrony ludzkiego życia i zdrowia, demoralizację dzieci i młodzieży, odsuwa rodziców od decydowania o istotnych sprawach ich dzieci oraz powoduje ogromne wydatki budżetu państwa.

Propozycje te, jako powrót do prawodawstwa PRL-u, są nie do zaakceptowania i powinny budzić zdecydowany sprzeciw, nie tylko katolików. Mając na względzie dobro rodziny i szacunek wobec życia apelujemy do wszystkich ludzi dobrej woli o sprzeciwienie się projektowi takiej ustawy, która odwołując się do fałszywie pojmowanej wolności narusza słuszne prawa drugiego człowieka.

Rada Stała zwraca też uwagę, że Trybunał Konstytucyjny uznał podobną ustawę z 1996 roku za niezgodną z Konstytucją RP a była ona dużo mniej liberalna niż obecny projekt.

Warszawa, dnia 21 września 2004 r.

Źródło: Biuro Prasowe KEP

BISKUP SIEDLECKI

KOMUNIKAT BISKUPA ORDYNARIUSZA DO WIERNYCH

Kościół Diecezji Siedleckiej, wdzięczny Panu Bogu za dar Męczenników Podlaskich, pragnie stworzyć w Pratulinie godne miejsce kultu Błogosławionych. Wiele razy dziękowaliśmy już Bogu za to, że dzięki posłudze Ojca Świętego Jana Pawła II mamy swoich wielkich świętych patronów, świadków mężnie wyznawanej wiary i sługi jedności Kościoła.

Dzisiaj nadszedł czas, abyśmy poświęcone im sanktuarium zaczęli do wartościowywać i odpowiednio z niego korzystać. Ruch pielgrzymkowy w Pratulinie z roku na rok rozwija się coraz bardziej. Wielu pielgrzymów przybywa z całej Polski, a nawet zza granicy, aby modlić się i wypraszać przez przyczynę Męczenników błogosławieństwo Boże. Odwiedzane miejsca to kościół, gdzie są przechowywane relikwie, plac męczeństwa oraz grób, w którym byli pochowani Męczennicy.

Pomiędzy placem męczeństwa a grobem jest odprawiana droga krzyżowa – w obecnej chwili przy brzoźowych krzyżach, a pielgrzymi chodzą po polnej piaszczystej drodze. Dotkliwie odczuwa się brak stacji drogi krzyżowej i takiego urządzenia terenu, które sprzyjałoby modlitwie i duchowej refleksji.

Powstała inicjatywa – którą z całego serca poparłem – aby na tej przestrzeni zbudować stacje w formie kapliczek, w których będą ustawione figury. Projekt został zatwierdzony i są już prowadzone prace nad jego realizacją.

Zwracam się z prośbą do kapłanów i wiernych świeckich naszej diecezji o poparcie tego przedsięwzięcia modlitwą i ofiarami. Świadomi znaczenia, jakie ma dla nas wszystkich ofiara Błogosławionych Męczenników, włączmy się ochotnie w realizację tego dzieła. Niech ta droga krzyżowa będzie wotum całego Kościoła Siedleckiego ku chwale Boga i dla upamiętnienia miejsca męczeństwa naszych Błogosławionych. Nad realizacją planu czuwa powołana przeze mnie specjalna Komisja. Środki, o które proszę, zostaną dobrze zainwestowane nie tylko na samą drogę krzyżową, ale także do stworzenia zaplecza, które umożliwi pielgrzymom lepsze przeżycie nawiedzin pratułińskiego sanktuarium.

Wszystkim gotowym poprzeć ten zamiar z serca składam podziękowanie i błogosławie.

+ *Włodzisław Krzyżowski*

Biskup Siedlecki

Siedlce, 2 września 2004 r.

ZARZĄDZENIE

Kapłani Diecezji Siedleckiej, w przeprowadzonej ankiecie, wybrali jeden z projektów drogi krzyżowej do Pratulina, który obecnie jest realizowany. Kustosz sanktuarium, pod nadzorem powołanej przeze mnie Komisji, prowadzi już pewne prace, ale nie ma dostatecznej ilości środków finansowych na przeprowadzenie całego przedsięwzięcia.

Proszę więc Księdza Proboszcza o poparcie tej sprawy całym sercem, zaangażowanie wiernych do modlitwy, tworzenie dobrej atmosfery wokół realizowanego dzieła, jak również zorganizowanie zbiórki ofiar na ten cel.

Zwracam się w pierwszym rzędzie z prośbą do Was, drodzy Bracia w kapłaństwie, abyście własnymi ofiarami wsparli budowę. Ma ona być swego rodzaju wotum ludu naszej podlaskiej ziemi, darem wiernych świeckich oraz kapłanów pełniących wśród nich duszpasterską posługę.

Idąc zatem za sugestią Rady ds. Sanktuarium Pratulńskiego, w myśl kan. 222 i 1262 Kodeksu Prawa Kanonicznego, zarządzam w Diecezji Siedleckiej zbiórkę ofiar na realizację projektu drogi krzyżowej. Ofiary winny być zebrane według następujących zasad:

1. wierni wszystkich parafii (łącznie z parafiami zakonnymi) – 1 zł od osoby,
2. proboszczowie – 10 gr od każdego wiernego swojej parafii,
3. wikariusze – 5 gr od każdego wiernego parafii, w której pracują.

Ponadto:

4. członkowie Kapituł pełniący urząd proboszcza:

- w parafiach powyżej 7 tys. wiernych, są proszeni o dodatkową wpłatę 800 zł,
- w parafiach od 3,5 tys. do 7 tys. wiernych – 400 zł,
- w parafiach poniżej 3,5 tys. – 200 zł,

5. pozostali księża kanonicy pracujący w Diecezji Siedleckiej poza duszpasterstwem parafialnym, łącznie z księżmi emerytami i rencistami – 200 zł.

Proszę, aby ofiary zebrane według powyższych zasad zostały wpłacone do kasy kurialnej w trzech równych ratach (każda po 1/3 całej należnej sumy):

- 1 rata – do 30 listopada 2004
- 2 rata – do 30 czerwca 2005
- 3 rata – do 30 marca 2006.

Pieniądze będą gromadzone na oddzielnym subkoncie Kurii Diecezjalnej Siedleckiej, a należy je przekazać za pośrednictwem Księży Dziekanów oraz Księży Przewodniczących Kapituł do kasy kurialnej.

Zebrany funduszem, pod moim nadzorem, będzie dysponowała Rada ds. Sanktuarium Pratulńskiego. Ona będzie sporządzała i archiwizowała dokumentację wydatków, a dwa razy w roku składała mi szczegółowe sprawozdania, by następnie przekazać informację wszystkim księżom na konferencjach rejonowych.

Wojciech Króć
Biskup Siedlecki

Siedlce, 2 września 2004 r.

1. wierni wszystkich parafii (łącznie z parafiami zakonnymi) – 1 zł od osoby
 2. propozycje – 10 zł od każdego wiernego swojej parafii
 3. wikariusze – 2 zł od każdego wiernego parafii, w której pracują
- Fundacja:
4. członkowie Kapituły pełniący urząd propozycje:
 - w parafiach powyżej 7 tys. wiernych, są prosić o dodatkową wpłatę 800 zł
 - w parafiach od 3,2 tys. do 7 tys. wiernych – 400 zł
 - w parafiach poniżej 3,2 tys. – 200 zł
 5. pozostała księga kanonicznie pracujący w Diecezji Siedleckiej poza duszpasterstwem parafialnym, łącznie z księżmi emerytami i renciastami – 200 zł

Proszę, aby ofiary zgodnie z powyższymi zasadami zostały wpłacone do kasy kurialnej w trzech równych ratach (każda po 1/3 całej należnej sumy):
1 rata – do 30 listopada 2004
2 rata – do 30 czerwca 2005
3 rata – do 30 marca 2006

Czcigodny Księżu Proboszczu!

W ramach przygotowania do Bierzmowania pragnę spotkać się z tymi młodymi Diecezjanami, którzy w nadchodzącym roku mają zamiar przystąpić do tego sakramentu. Myślę, że odpowiednim miejscem dla takiego spotkania jest Sanktuarium Męczenników Podlaskich w Pratulinie. Chciałbym nadto, by stało się to coroczną praktyką, a więc by tego typu spotkania organizowane były co roku, dla kolejnych grup osób przygotowujących się do Bierzmowania.

Spotkanie mogłoby się odbywać w sobotę w pobliżu rocznicy beatyfikacji Męczenników Podlaskich, czyli w tym roku wypadałoby to 9 października.

Podobnie też pod koniec roku chciałbym spotkać się z osobami, które w danym roku przyjęły sakrament Bierzmowania. Terminem tego spotkania mogłaby być sobota w pobliżu daty 10 czerwca - rocznicy wizyty papieskiej w Siedlcach, a więc w przyszłym roku byłby to 4 lub 11 czerwca (do ustalenia).

Zdaję sobie sprawę z różnych trudności związanych z realizacją tego zamiaru. Niemniej jednak widzę celowość i sens takiego ogólnodiecezjalnego spotkania młodych przy okazji przyjęcia Bierzmowania. Nie chciałbym, aby udział w tym spotkaniu został potraktowany tylko jako obowiązek do zaliczenia, lecz jako pewne wydarzenie, które każdemu z uczestników może coś powiedzieć.

Proszę więc, aby przybyć z młodzieżą, która wykazuje pewną motywację religijną. Nie chodzi więc głównie o to, by przybyli wszyscy, ale ci, którzy chcą skorzystać, nawet gdyby to miała być tylko połowa czy nawet mniej z tych wszystkich, którzy są prowadzeni jako kandydaci do Bierzmowania na ten rok. Proszę również – chociaż spotkanie nie jest obowiązkowe – o dostarczenie imiennego spisu uczestników z danej parafii, wraz z osobami towarzyszącymi. W gronie osób towarzyszących powinni znaleźć się katecheci i katechetki tej młodzieży (świeccy i kapłani) oraz – w miarę możliwości – ich Proboszczowie, jak również przedstawiciele Rodziców i Rodziców chrzestnych – świadków Bierzmowania.

Do tego spotkania przygotowujemy się przez rozważenie zasadniczych prawd naszej wiary według materiałów, które zostaną przesłane w najbliższym czasie (teksty Pisma św. i katechizmu wraz z sugestiami do katechez i rozmów).

Przewidywany program obejmuje następujące elementy:

10.00 – rozpoczęcie, krótkie przedstawienie się,

10.30 – katecheza Biskupa Ordynariusza i jej pogłębienie przez rozmowę, świadectwa,

12.00 – Droga Krzyżowa,

13.30 – Eucharystia,

15.00 – posiłek oraz różne formy spotkań i rozmów,

16.00 – zakończenie.

Mam nadzieję, że dobre przeżycie takiego spotkania w Sanktuarium Męczenników Podlaskich – świadków wierności krzyżowi i orędowników jedności Kościoła – pomoże młodzieży w przygotowaniu się do przyjęcia Sakramentu dojrzałości chrześcijańskiej, a nas wszystkich bardziej zwiąże w jedności kościelnej i wierności Panu Bogu.

+ *Włodzisław Króć*

Biskup Siedlecki

Siedlce, 2 września 2004.

Drodzy Diecezjanie!

Dnia 1 września rozpoczął się nowy rok szkolny. Dla dzieci i młodzieży jest to – kolejny w ich życiu - czas formacji intelektualnej i duchowej. Dla nauczycieli, katechetów i pedagogów – trudny, ale i piękny czas intensywnej pracy zawodowej i wychowawczej. Ponownie więc, po wakacyjnej przerwie, szkoły, domy, sale parafialne stają się miejscem wyężonej pracy w kształtowaniu charakterów i osobowości młodych ludzi.

Na progu tej pracy potrzebujemy jak zawsze nowych impulsów i bodźców, które uświadomią nam wielką odpowiedzialność za wychowanie młodego pokolenia w duchu Bożych i ewangelicznych wartości, zgodnie z naszą wiekową tradycją. Dziś potrzebujemy mądrej, dobrej i odpowiedzialnej współpracy pomiędzy szkołą, rodziną i Kościołem.

Pragnę przeto skierować Waszą uwagę na wydarzenie, które przed dwudziestu laty na stałe wpisało się w tradycję naszej diecezji, stając się po dziś dzień świetlanym przykładem zaangażowania w „sprawę Chrystusa”. Któż z nas nie słyszał bowiem i nie uczestniczył duchowo w tych wydarzeniach, które wówczas działały się w Zespole Szkół Rolniczych w Miętnej k. Garwolina, gdzie dyrektor, wbrew stanowisku nauczycieli i samorządu uczniowskiego, polecił usunąć krzyże z sal lekcyjnych. W odpowiedzi na ten gest młodzież podjęła zdecydowany protest. Od 19 grudnia 1983 r. uczniowie po apelu nie rozchodzili się do sal, lecz trwali w milczeniu lub śpiewali pieśni religijne, żądając powrotu krzyży do swoich sal. Od początku młodzież wsparli modlitwą i słowem miejscowi kapłani oraz ówczesny ordynariusz siedlecki bp Jan Mazur, który na znak solidarności z uczniami podjął post o chlebie i wodzie. Mimo szantażu oraz gróźb ze strony dyrekcji i lokalnych władz przez cały styczeń i luty młodzież kontynuowała protest. Do dramatycznych wydarzeń doszło 7 marca 1984 roku, gdy uczniowie podjęli strajk okupacyjny szkoły. By złamać ich opór, wojewoda siedlecki zawiesił zajęcia aż do odwołania. Do Miętnej i Garwolina skierowano dwie kompanie ZOMO, które w nocy zablokowały przemarsz młodzieży do kościoła w Garwolinie. Zajęcia w szkole nie odbywały się przez cały miesiąc. Dopiero 7 kwietnia, na skutek rozmów i mediacji prowadzonych przez bp. Jana Mazura oraz wytrwałej i nieugiętej postawy młodzieży, uzgodniono, że krzyż powróci do szkoły - choć niestety, tylko do jednej sali.

Kiedy przeżywamy w tym roku dwudziestą rocznicę tamtych wydarzeń, pragnę zaprosić Was, drodzy Diecezjanie, a szczególnie Was, droga Młodzieży, abyście przybyli do Miętnej w sobotę 25 września, by wspólnie uczyć się tam męstwa, które potrzebne jest zwłaszcza na początku

roku szkolnego, jeśli chce się wiernie wytrwać przy Chrystusie, Jego Krzyżu i Ewangelii. Zapraszam młodzież, duszpasterzy, wychowawców i rodziców z całej diecezji, zapraszam też absolwentów szkoły w Miętym.

Niech nasza modlitwa wyprosi całej diecezji Boże łaski i błogosławieństwo na ten nowy rok szkolny!

+ *Włodzisław Kruczyński*

Biskup Siedlecki

Siedlce, 2 września 2004 r.

Do odczytania w najbliższą niedzielę.

DEKRET

Przychylając się do prośby S. Przełożonej Prowincjalnej Łomżyńskiej Prowincji Zgromadzenia Sióstr Służek Najświętszej Maryi Panny Niepokalanej, z dnia 10 maja 2004 r., niniejszym – zgodnie z uprawnieniem zawartymi w instrukcji Kongregacji ds. Sakramentów *Immense caritatis* z 1973 r. (n. I, V) oraz kan. 230 § 3 i 910 § 2 Kodeksu Prawa Kanonicznego – powierzam, do odwołania, funkcję nadzwyczajnych szafarek Eucharystii każdorazowym Siostrom Przełożonym domów zakonnych w:

Garwolinie;

Kocku;

Łosicach;

Miastkowie;

Przygodach;

Samogoszczy;

Siedlcach, przy ul. Ogrodowej 14;

Siedlcach, przy ul. Floriańskiej 3;

Wojcieszkowie.

Jednocześnie zastrzegam, że upoważnienie (po odpowiednim przygotowaniu – zob. załącznik) obejmuje tylko ekspozycję i depozycję Najświętszego Sakramentu w puszcze, celem przeprowadzenia adoracji w kaplicy domu zakonnego oraz udzielenie Komunii św. chorym siostrom.

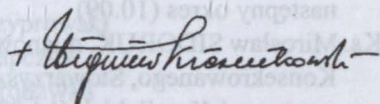
Proszę z uprawnienia korzystać zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa i pod kierunkiem miejscowego Księdza Proboszcza.

Ks. Piotr Sawczuk

Kanclerz

L.dz. 889/04

Siedlce, dnia 1 września 2004 r.

Biskup Siedlecki

Odpisy otrzymują:

1. S. Przełożona Prowincjalna Zgromadzenia Sióstr Służek;
2. Ss. Przełożone w/w domów zakonnych;
3. Księdza Proboszczowie parafii, na terenie których są położone domy zakonne.

ZMIANY WŚRÓD DUCHOWIEŃSTWA

Nominacje

- Ks. Grzegorz DOMAŃSKI, skierowany do pomocy w duszpasterstwie akademickim w Siedlcach (14.09)
- Ks. Grzegorz DOMAŃSKI, mianowany notariuszem Sądu Biskupiego Siedleckiego, w wymiarze ½ etatu (20.09)
- Ks. Antoni JASTRZĘBSKI, mianowany na okres 5 lat, wicedziekanem dekanatu bialskiego-południowego (13.09)
- Ks. Jarosław KISIELIŃSKI, mianowany wykładowcą muzyki i śpiewu kościelnego w Wyższym Seminarium Duchownym Diecezji Siedleckiej (01.09)
- Ks. Mirosław KRUPSKI, mianowany na okres 5 lat, wicedziekanem dekanatu terespolskiego (21.08)
- Ks. Mirosław KRUPSKI, mianowany proboszczem parafii p.w. Trójcy Świętej w Połskach (21.09)
- Ks. Dariusz MIODUSZEWSKI, mianowany kościelnym asystentem Diecezjalnego Instytutu Akcji Katolickiej (14.09)
- Ks. Jacek MUCHA, mianowany duszpasterzem akademickim w Białej Podlaskiej (01.10)
- Ks. Tadeusz OŁĘDZKI, mianowany wikariuszem parafii p.w. św. Jana Chrzciciela w Parczewie (16.09)
- Ks. Janusz ONUFRYJUK, mianowany na okres kolejnych 5 lat, wicedziekanem dekanatu łukowskiego II (10.09)
- Ks. Henryk PRZĄDKA, mianowany dziekanem dekanatu komarowskiego na następny okres (10.09)
- Ks. Mirosław SIDORUK, mianowany kierownikiem Działu Instytutów Życia Konsekwentnego, Stowarzyszeń Życia Apostolskiego oraz Ruchów i Stowarzyszeń Katolickich (14.09)
- Ks. Jacek SZOSTAKIEWICZ, mianowany diecezjalnym duszpasterzem nauczycieli i wychowawców (14.09)
- Ks. Stanisław WAKULSKI, mianowany na okres 5 lat, wicedziekanem dekanatu radzyńskiego (07.09)

W dniu 10 września 2004 r. zostali mianowani dekanalnymi referentami ds. liturgii następujący kapłani:

Dekanat adamowski	Ks. Jan Babik
Dekanat bialski-południe	Ks. Bogusław Michalak
Dekanat bialski-północ	Ks. Jacek Owsianka
Dekanat domanicki	Ks. Jan Grzesiak
Dekanat garwoliński	Ks. Jerzy Przychodzeń
Dekanat grębkowski	Ks. Stanisław Dadas
Dekanat hański	Ks. Stanisław Kluska
Dekanat janowski	Ks. Krzysztof Stepczuk
Dekanat komarowski	Ks. Krzysztof Jaszczuk
Dekanat łaskarzewski	Ks. Andrzej Szpura
Dekanat łosicki	Ks. Mariusz Szyszko
Dekanat łukowski I	Ks. Franciszek Klebaniuk
Dekanat łukowski II	Ks. Janusz Onufryjuk
Dekanat międzyrzecki	Ks. Sławomir Szypulski
Dekanat osiecki	Ks. Marek Bieńkowski
Dekanat parczewski	Ks. Krzysztof Domański
Dekanat radzyński	Ks. Grzegorz Golba
Dekanat rycki	Ks. Marian Pyrka
Dekanat siedlecki	Ks. Adam Patejuk
Dekanat suchożebrski	Ks. Marek Kukiel
Dekanat terespolski	O. Stanisław Wódz
Dekanat wisznicki	Ks. Józef Nikoniuk
Dekanat włodawski	Ks. Zbigniew Szyprowski
Dekanat zbuczynski	Ks. Bogdan Potapczuk
Dekanat żelechowski	Ks. Sławomir Brodawka

Przeniesienia

Ks. Jarosław CZECH, zwolniony z urzędu wikariusza parafii p.w. św. Jana Chrzciciela w Parczewie (15.09), i mianowany proboszczem parafii p.w. Nawiedzenia NMP w Bejdach (16.09)

Ks. Zdzisław MATEJUK, zwolniony z urzędu proboszcza par. p.w. Nawiedzenia NMP w Bejdach (15.09), i mianowany proboszczem parafii p. w. Jezusa Chrystusa Ukrzyżowanego w Szczałbie (16.09)

Zwolnienia

- Ks. Marian DANILUK, zwolniony z funkcji kościelnego asystenta Diecezjalnego Instytutu Akcji Katolickiej (14.09)
- Ks. Waldemar IZDEBSKI, zwolniony z urzędu administratora parafii p.w. Jezusa Chrystusa Ukrzyżowanego w Szczałbie (15.09)
- Ks. Zbigniew MACIEJEWSKI, zwolniony z urzędu proboszcza parafii p.w. Jezusa Chrystusa Ukrzyżowanego w Szczałbie, i przeniesiony na rentę (15.09)
- S. Cecylia PURTA, zwolniona z funkcji notariusza Sądu Biskupiego Siedleckiego oraz referentki ds. Instytutów Życia Konsekwowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego (31.08)
- Ks. Jan ZOWCZAK, zwolniony z funkcji diecezjalnego duszpasterza nauczycieli i wychowawców (14.09)
- Ks. Mirosław KRUPSKI, mianowany w parafii p.w. Wniebowzięcia NMP w Połskach (21.09)
- Ks. Dariusz MIODUSZEWSKI, zwolniony z funkcji kościelnego asystenta Diecezjalnego Instytutu Akcji Katolickiej (14.09)
- Ks. Jacek MUCHA, mianowany w parafii p.w. Wniebowzięcia NMP w Szczałbie (01.10)
- Ks. Tadeusz OLEDZKI, mianowany w parafii p.w. Wniebowzięcia NMP w Parczewie (16.09)
- Ks. Janusz ONUFRYJUK, mianowany w parafii p.w. Wniebowzięcia NMP w Parczewie (16.09)
- Ks. Henryk PRZĄDKA, mianowany w parafii p.w. Wniebowzięcia NMP w Parczewie (16.09)
- Ks. Mirosław SIDORUK, mianowany w parafii p.w. Wniebowzięcia NMP w Parczewie (16.09)
- Ks. Jacek SZOSTAKIEWICZ, mianowany w parafii p.w. Wniebowzięcia NMP w Parczewie (16.09)
- Ks. Stanisław WAKULSKI, mianowany w parafii p.w. Wniebowzięcia NMP w Parczewie (16.09)
- Ks. Stanisław MATEJUK, zwolniony z urzędu proboszcza par. p.w. Nawiedzenia NMP w Bełdach (15.09), i mianowany proboszczem parafii p.w. Jezusa Chrystusa Ukrzyżowanego w Szczałbie (16.09)

KOMUNIKATY KURII

Siedlce, dnia 3 września 2004 r.

Kuria Diecezjalna Siedlecka

L.dz. 876/04

Czcigodny Ksiądz Dziekan

Dekanatu.....

Uprzejmie informuję, że dnia 28 września 2004 r. (we wtorek), o godz. 10⁰⁰, w gmachu WSD w Nowym Opolu k. Siedlec, odbędzie się zebranie Księży Dziekanów i Wicedziekanów. Serdecznie zapraszamy.

Ks. Piotr Sawczuk

Kanclerz

Siedlce, dn. 3 września 2004 r.

Kuria Diecezjalna Siedlecka

Wydział Duszpasterski

L. dz.895/04

Czcigodny Ksiądz Proboszcz

Parafii.....

Wydział Duszpasterski Diecezjalnej Kurii Siedleckiej podaje do wiadomości, że w tym roku formacją w ramach *Diecezjalnej Szkoły Liturgicznej* zostaną, oprócz już wcześniej wyszczególnionych, objęte także Dekanaty: Suchożebrski, Domanicki, Zbuczynski, Łosicki i Grębkowski.

Prosimy, aby z tych Dekanatów zostało zgłoszonych do Wydziału Duszpasterskiego, do dnia 25 września br. *sześć osób* (1 ksiądz i 5 dorosłych wierznych świeckich, w zestawieniu np. trzech mężczyzn i dwie kobiety). Zajęcia będą prowadzone w parafii *Stare Opole*. Pierwsze spotkanie odbędzie się **2 października br.** według następującego porządku:

16.00 - zawiązanie wspólnoty

16.30 - konferencja J. E. Biskupa Siedleckiego Zbigniewa Kiernikowskiego

17.30 - przygotowanie do liturgii

18.00 - Eucharystia pod przewodnictwem Biskupa Siedleckiego

Stroną organizacyjno-kierowniczą zajęć DSL w Starym Opolu zajmuje się **Ks. Proboszcz Marek Kukiel** we współpracy z **Wydziałem Duszpasterskim Diecezjalnej Kurii Siedleckiej**. Terminy poszczególnych sesji zostaną podane na pierwszym spotkaniu.

Ks. Wiesław Kazimieruk

Dyrektor Wydziału Duszpasterskiego

Siedlce, dn. 3 września 2004 r.

Kuria Diecezjalna Siedlecka
Wydział Duszpasterski
L. dz. 892/04

Członek Rady Proboszcz
Parafii.....

Wydział Duszpasterski Diecezjalnej Kurii Siedleckiej podaje do wiadomości, że w tym roku formacja w ramach Diecezjalnej Szkoły Liturgicznej zostanie opóźniona w szczególności w parafiach Dekanatów: Suchońskich, Domanicki, Zbuczynski, Łosicki i Gręboski.

Prosimy, aby z tych Dekanatów zostało zgłoszonych do Wydziału Duszpasterskiego, do dnia 25 września br. sześć osób (1 ksiądz i 5 dorosłych wiernych świeckich, w zastawieniu np. trzech mężczyzn i dwie kobiety). Zajęcia będą prowadzone w parafii Staro Opole. Pierwsze spotkanie odbędzie się 2 października br. według następującego porządku:

16.00 - zawieranie wspólnoty

KURIA DIECEZJALNA

Dział Duszpasterstwa Młodzieży

08-110 Siedlce, ul. Piłsudskiego 62

20. ROCZNICA OBRONY KRZYŻY PRZEZ MŁODZIEŻ W MIĘTNEM

Drodzy Księża!

W tym roku mija 20. rocznica bohaterskiej obrony krzyży przez młodzież w Miętnej. W celu upamiętnienia tego wydarzenia Diecezjalne Duszpasterstwo Młodzieży, we współpracy z Dyrekcją Szkoły oraz Świadcami wydarzeń sprzed lat dwudziestu, organizuje Diecezjalne Spotkanie Młodych.

Odbędzie się ono **w sobotę, 25 września br.** Szczegółowy program w załączeniu.

W spotkaniu wezmą udział wszystkie grupy zorganizowane (Ruch Światło-Życie, KSM, DA), ale program będzie dostosowany również dla młodzieży niezrzeszonej. Mogą przybywać również indywidualne osoby.

Bardzo prosimy, by grupy zorganizowane (parafialne, dekanalne) przyniosły ze sobą garść **kadzidła** oraz **tablice** z nawą miejscowości (parafii), gdyż podczas zawiązania wspólnoty będziemy prezentować poszczególne grupy, a te będą dorzucać swoje kadzidło do wspólnej kadzielnicy. Kadzidło będzie jednym z symboli, na których oprzemy program tegorocznego dnia młodzieży, stąd prośba o ten znak już na początku roku.

Sam program spotkania w Miętnej wydaje się być urozmaicony i „atrakcyjny” dla młodych. Zaczyna się wspólnym spotkaniem przy szkole (**zawiazanie wspólnoty**, słowo Bpa Henryka), by później dać możliwość uczestnictwa w jednej z wybranych form spotkania: **teatr** na głównej scenie, **prezentacje filmowe** w szkole, **sesja** nt. XX ŚDM w Kolonii, **forum KSM**, **powakacyjny dzień wspólnoty** Ruchu Światło-Życie. Po agapie (kanapki i napoje własne), wspólna **godzina świadectwa**, prowadzona przez świadków obrony krzyży oraz uroczysta **Msza św. koncelebrowana**, połączona z poświęceniem Krzyża-Pomnika, pod przewodnictwem Bpa Ordynariusza.

Na **godz. 11.30** pragnę zaprosić wszystkich księży i osoby świeckie, które mają zamiar zorganizować grupy na **XX Światowe Dni Młodzieży - Kolonia 2005**. Będą bowiem podane wszelkie konieczne informacje praktyczne oraz możliwość nabycia programu rocznych przygotowań duchowych, w tym katechez do szkół ponadgimnazjalnych.

Bardzo proszę Czcigodnych Księży o przekazanie młodzieży powyższych informacji i zaproszenie ich do Miętnego na nasze spotkanie. Liczę również na pomoc w zorganizowaniu wspólnych grup pielgrzymkowych z parafii i dekanatu oraz na osobistą obecność.

Polecając spotkanie młodych wspólnej modlitwie serdecznie pozdrawiam.

Ks. Grzegorz Suchodolski
Diecezjalny Duszpasterz Młodzieży

Siedlce, 7 września 2004

DIECEZJALNE SPOTKANIE MŁODYCH W MIĘTNEM VII PRZYSTANEK W DRODZE DO KOLONII MIĘTNE, 25 WRZEŚNIA 2004 r.

Teraźniejszość tworzą media, politycy i silne ruchy opiniotwórcze. Historia zapisuje to w bieżących dziennikach i po chwili blichtru wyrzuca do „kosza zapomnienia”. Moda się zmienia, świat idzie dalej, każdy zмага się z życiem na nowo na własny rachunek. Są jednak „Księgi”, które nie butwieją; wydarzenia, które mimo upływu czasu trwają w pamięci i kształtują drogę dziedzictwa pokoleń. To historia ludzi, którzy kochali nie tylko dla siebie.

9.30 Przybycie i zgłaszanie grup w recepcji przy szkole

10.00 ZAWIĄZANIE WSPÓLNOTY

Koncert muzyczny

Prezentacja grup parafialnych (dekanalnych), ruchów i stowarzyszeń

Słowo programowe do młodzieży Biskupa Henryka Tomasika

11.30 SPOTKANIA W GRUPACH (uczestnicy wybierają jedną z propozycji)

A. Powakacyjny Dzień Wspólnoty Ruchu Światło-Życie

- spotkanie przeznaczone dla moderatorów i członków Ruchu Światło-Życie

B. Forum Katolickiego Stowarzyszenia Młodzieży

- spotkanie przeznaczone dla asystentów, członków KSM i zainteresowanych założeniem nowych oddziałów KSM w swoich parafiach

C. Sesja poświęcona przygotowaniom do XX ŚDM w Kolonii

- spotkanie przeznaczone dla kapłanów, katechetów oraz młodych, którzy są zainteresowani organizowaniem grup na XX ŚDM w Kolonii

D. Spotkanie ewangelizacyjne na dużej scenie

- spotkanie alternatywne przeznaczone dla ogółu uczestników

E. Spotkanie osób zaangażowanych w obronę krzyży

- spotkanie dla uczniów i wszystkich, którym ta sprawa była bliska
(godz. 12.00)

13.00 AGAPA

Przerwa na posiłek (prowiant własny)

14.00 W OBRONIE KRZYŻA STANĘ

Wspomnienia świadków obrony krzyży w szkole

Możliwość skorzystania z sakramentu pokuty (na placu)

15.00 PRZYGOTOWANIE DO EUCHARYSTII

Przygotowanie śpiewów, podium, ołtarza

15.30 EUCHARYSTIA połączona z poświęceniem Krzyża-Pomnika

Przewodniczenie i homilia – bp Zbigniew Kiernikowski

Ceremoniarz – ks. Wiesław Kazimieruk

Asysta – Ruch Światło-Życie

Czytania – świadkowie wydarzeń sprzed 20 lat

Modlitwa wiernych – 2 osoby z Ruchu, 2 z KSM-u, 2 świadków

Kapłanów zapraszamy do posługi w konfesjonałach (najlepiej od godz. 13:00 do 15:30) oraz do koncelebry.

Grupy prosimy o przywiezienie ze sobą tablic z nazwami miejscowości.

Siedlce, dn. 15 września 2004 r.

Kuria Diecezjalna Siedlecka

Wydział Duszpasterski

L. dz. 938/04

**Czcigodny Ksiądz Proboszcz
Parafii.....**

Wydział Duszpasterski Diecezjalnej Kurii Siedleckiej podaje do wiadomości następujące informacje:

Od września br. został zmieniony porządek mszy św. w katedrze siedleckiej oraz w parafii św. Stanisława BM. Porządek mszy św. w katedrze w dni powszednie jest następujący: 6.00, 7.00, 8.00, 12.00 i 18.00, natomiast w kościele św. Stanisława została wprowadzona dodatkowa msza św. o godz. 16.00.

Osoby, które nie mogą uczestniczyć we mszy św. w dni powszednie rano lub wieczorem, mają zatem możliwość uczestnictwa w Eucharystii w ciągu dnia - o godz. 12.00 w katedrze lub o godz. 16.00 w kościele św. Stanisława.

Przesunięcie godzin porannych mszy św. w katedrze jest podyktowane potrzebą pozostawienia czasu pomiędzy jedną a drugą mszą świętą na modlitwę indywidualną, jutrznię (w każdy wtorek o 6.30) lub na spowiedź, a także na przygotowanie osób posługujących podczas mszy św. (czytania, psalm, modlitwa powszechna).

Zwracamy się z prośbą, aby Ksiądz Proboszcz przekazał wiernym powyższe informacje w ogłoszeniach parafialnych przez kilka kolejnych niedziel. Ponadto prosimy o zamieszczenie tej informacji w gablocie z ogłoszeniami.

Ks. Wiesław Kazimieruk
Dyrektor Wydziału Duszpasterskiego

- 11.30 **SPOTKANIA W GRUPACH** (uczestnicy wybierają jedną z propozycji)
- A. Powakacyjny Dzień Wspólnoty Ruchu Światło-Życie
- spotkanie przeznaczone dla moderatorów i członków Ruchu Światło-Życie
 - B. Forum Katolickiego Stowarzyszenia Młodzieży
- spotkanie przeznaczone dla asystentów, członków KSM i zainteresowanych założeniem nowych oddziałów KSM w swoich parafiach
 - C. Sejwa poświęcona przygotowaniom do XX ŚDM w Kolonii
- spotkanie przeznaczone dla kapłanów, katechetów oraz młodych, którzy są zainteresowani organizowaniem grup na XX ŚDM w Kolonii

Siedlce, dn. 16 września 2004 r.

Kuria Diecezjalna Siedlecka

Wydział Duszpasterski

L.dz. 939/04

**Wielebny Ksiądz Proboszcz
Parafii.....**

Wydział Duszpasterski Diecezjalnej Kurii Siedleckiej podaje do wiadomości, że istnieje możliwość udziału w Szkole dla Spowiedników. Powstała ona z inicjatywy Krakowskiej Prowincji Braci Mniejszych Kapucynów i została objęta patronatem Komisji Duchowieństwa Konferencji Episkopatu Polski. W celu uzyskania pełniejszych informacji odsyłamy na stronę internetową: www.szkola.kapucyni.krakow.pl.

Pierwsza sesja poświęcona zagadnieniu „Osoba spowiednika i penitenta” odbędzie się 24-29 października 2004 r. w Skomielna Czarna.

Księża zainteresowani udziałem w tej szkole proszeni są o zgłaszanie się w Wydziale Duszpasterskim do 10 października br.

Ks. Wiesław Kazimieruk

Dyrektor Wydziału Duszpasterskiego

Siedlce, dn. 15 września 2004 r.

Kuria Diecezjalna Siedlecka

Wydział Duszpasterski

L. dz.937/04

**Czcigodny Ksiądz Proboszcz
Parafii.....**

Wydział Duszpasterski Diecezjalnej Kurii Siedleckiej podaje do wiadomości następujące informacje dotyczące celebracji, katechez i spotkań prowadzonych przez Biskupa Siedleckiego Zbigniewa Kiernikowskiego:

1. 22 września br. o godz. 18.00 – Msza św. w rocznicę poświęcenia kościoła katedralnego.
2. 6 października br. o godz. 18.00 – Msza św. w katedrze siedleckiej, w rocznicę beatyfikacji Bł. Wincentego Lewoniuka i 12 Towarzyszy, Męczenników z Pratulina.
3. 22 września br., o godz. 19.00 w Centrum Duszpastersko-Charytatywnym – spotkanie z osobami żyjącymi samotnie po rozwodach.
4. Od 20 września br., w każdy poniedziałek o godz. 20.00 – Celebacja Słowa Bożego w katedrze siedleckiej.
Informacja o ewentualnym odwołaniu celebracji zostanie podana do wiadomości za pośrednictwem KRP.
5. 26 września br. rozpocznie się kolejny cykl katechez liturgicznych. Będą one głoszone w każdą niedzielę o godz. 9.30. Poprzedzać je będzie celebacja Jutrzni o godz. 9.00, a po zakończeniu katechezy, o godz. 10.00 Biskup przewodniczyć będzie liturgii Eucharystii.
Powyższe celebacje oraz katecheza liturgiczna będą miały miejsce w katedrze siedleckiej lub w innej parafii wizytowanej danej niedzieli przez Biskupa Ordynariusza. Będą one transmitowane przez Katolickie Radio Podlasie.
6. Od 21 września br. w każdy wtorek o godz. 6.30 – celebacja Jutrzni w kościele katedralnym; od 26 września br. w każdą niedzielę o godz. 17.00 – Nieszpory w kościele katedralnym.
7. Od 28 września br., w każdy czwarty wtorek miesiąca o godz. 19.00 w Centrum Duszpastersko-Charytatywnym – katecheza w oparciu o adhortację apostołską Jana Pawła II „Ecclesia in Europa”.

Zwracamy się z prośbą, aby Ksiądz Proboszcz przekazał wiernym powyższe informacje w ogłoszeniach parafialnych, a także w każdą niedzielę poprzedzającą wspomniane wyżej celebracje i katechezy poinformował o ich terminach i zachęcił do uczestniczenia w nich. Ponadto prosimy o zamieszczenie tej informacji w gablocie z ogłoszeniami.

SPIS TREŚCI

Ks. Wiesław Kazimieruk
Dyrektor Wydziału Duszpasterskiego

Stolica Apostolska	
Sport i turystyka – ożywe siły w służbie wzajemnego zrozumienia, kultury i rozwoju krajów – Oweśnia Ojca Świętego Jana Pawła II na XXV Światowy Dzień Turystyki 2004 r.	397
Szukać prawdy i przekazywać ją z miłością – Przesłanie Ojca Świętego z okazji prezentacji filmu zawierającego Akta Międzynarodowego Sympozjum na temat Inkwizycji	400
Znaczenie dialogu z wyznawcami innych religii – Przemówienie Ojca Świętego Jana Pawła II do uczestników zgromadzenia plenarnego Papieskiej Rady ds. Dialogu Międzyreligijnego	403
Miłość najważniejszą formą ewangelizacji – Przemówienie Ojca Świętego Jana Pawła II do zgromadzenia plenarnego Papieskiej Rady ds. Duszpasterstwa Migrantów i Podróżujących	405
Rok Bucharyntu – Miła św. w uroczystość Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa	408
Pokój i wolność dla całej ludzkości – Przemówienie Ojca Świętego Jana Pawła II do prezydentów Stanów Zjednoczonych Ameryki	410
List Papieża na 60. rocznicę wybuchu Powstania Warszawskiego	413
Episkopat Polski	
Słowo pasterkie biskupów polskich z okazji Dnia Papieskiego, przeżywanego pod hasłem: „Jan Paweł II — Pielgrzym Polonoj”	415
Oswiadczenie Rady Stałej Konferencji Episkopatu Polski w sprawie projektu ustawy o świadomym rodzicielstwie	426
Biskup Siedlecki	
Komunikat Biskupa Ordynariusza do Wiernych	421
Zarządzenie	423
Komunikat Biskupa Ordynariusza do Proboszczów	425
Komunikat w sprawie uroczystości w Miłnem	427
Decrety powołujące nadzwyczajne sądownictwo Eucharystii	429
Zmiany wśród duchowieństwa	436

SPIS TREŚCI

Stolica Apostolska

Sport i turystyka – ożywcze siły w służbie wzajemnego zrozumienia, kultury i rozwoju krajów – <i>Oroędzie Ojca Świętego Jana Pawła II na XXV Światowy Dzień Turystyki 2004 r.</i>	397
Szukać prawdy i przekazywać ją z miłością – <i>Przesłanie Ojca Świętego z okazji prezentacji tomu zawierającego Akta Międzynarodowego Sympozjum na temat Inkwizycji</i>	400
Znaczenie dialogu z wyznawcami innych religii – <i>Przemówienie Ojca Świętego Jana Pawła II do uczestników zgromadzenia plenarnego Papieskiej Rady ds. Dialogu Międzyreligijnego</i>	403
Miłość najważniejszą formą ewangelizacji – <i>Przemówienie Ojca Świętego Jana Pawła II do zgromadzenia plenarnego Papieskiej Rady ds. Duszpasterstwa Migrantów i Podróżujących</i>	405
Rok Eucharystii – <i>Msza św. w uroczystość Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa</i>	408
Pokój i wolność dla całej ludzkości – <i>Przemówienie Ojca Świętego Jana Pawła II do prezydenta Stanów Zjednoczonych Ameryki</i>	410
List Papieża na 60. rocznicę wybuchu Powstania Warszawskiego	413

Episkopat Polski

Słowo pasterskie biskupów polskich z okazji Dnia Papieskiego, przeżywanego pod hasłem: „Jan Paweł II — Pielgrzym Pokoju”	415
Oświadczenie Rady Stałej Konferencji Episkopatu Polski w sprawie projektu ustawy o świadomym rodzicielstwie	420

Biskup Siedlecki

Komunikat Biskupa Ordynariusza do Wiernych	421
Zarządzenie	423
Komunikat Biskupa Ordynariusza do Proboszczów	425
Komunikat w sprawie uroczystości w Miętnej	427
Dekret powołujący nadzwyczajne szafarki Eucharystii	429
Zmiany wśród duchowieństwa	430

Komunikaty kurii

Zawiadomienie o zebraniu księży dziekanów	433
Komunikat w sprawie Diecezjalnej Szkoły Liturgicznej	433
Komunikat diecezjalnego duszpasterza młodzieży	435
Program diecezjalnego spotkania młodych w Miętym	436
Komunikat w sprawie zmieniany porządku mszy św.	438
Komunikat w sprawie szkoły dla spowiedników	439
Komunikat w sprawie celebracji, katechez i spotkań prowadzonych przez Biskupa Siedleckiego Zbigniewa Kiernikowskiego	440
<p style="text-align: right;">Episkopat Polski</p>	
Słowo pasterskie biskupów polskich z okazji Dnia Papieskiego przeżywanego pod hasłem: „Jan Paweł II — Najlepiej Pokojem”	414
Owładzenie Rady Stałej Konferencji Episkopatu Polski w sprawie projektu ustawy o świadomym rodzicielstwie	420
<p style="text-align: right;">Biskup Siedlecki</p>	
Komunikat Biskupa Ordynariusza do Wiernych Zarządzenie	421 423
Komunikat Biskupa Ordynariusza do Proboszczów	425
Komunikat w sprawie wroczyści w Miętym	427
Dekret powołujący nadzwyczajne sądownictwo Zmiany wód duchowieństwa	429 430

ISSN 1230-7165

Wydawca: Kuria Diecezjalna Siedlecka
08-100 Siedlce, ul. Piłsudskiego 62
tel. (025) 640-70-56, fax (025) 644-87-44
e-mail: wds@ks.internetdsl.pl
Redaktor Naczelny: Ks. Krzysztof Samsel